կարացին վճարել զվէճս իւրեանց 'ի մէջ ազգին, ժամ եղին բողոքել յատեան Եպարքոսին և անդ դատիլ։ Իբրեւ յանդիման եղեն մեծի ատենին երկոքեան, հարցին ատենակալքն. Գալուստ վարդապետ յառաջեալ քան զՄինաս, սկիզբն կալաւ պատմել. այրս այս յանիրաւի յափշտակեալ յինէն զիշխանութիւն Պատրիարքութեան, եւ իբրեւ կամէր զանձն արդարացուցանել եւ զվնասապարտ ցուցանել զՄինաս, աճապարեալ նորա ընդհատեաց զբանն, և յայտնի կացոյց առաջի ատենին զբազմադիմի վնաս և զչարութիւնս նորա, զոր էած 'ի վերայ ազգին և վանաց Ս. Յակոբայ յառաջ բերեալ զգիրս գանգատանաց ժողովրդեան և դատաւորին Երուսաղէմի, և թէ ո՞րպէս ժողովեալ ըղնուէրս ազգին, եկեր և վատնեաց 'ի կամս իւր. ընտրութեամբ և հաճութեամբ ազգին եւ հրովարտակաւ Արքային լեալ էր ինքն Պատրիարք Երուսաղէմի։ Գալուստ վարդապետ ոչ կարացեալ առնել պատասխանի բանից Մինաս վարդապետի՝ պարտաւորեալ ել յատենէ անտի։

Եւ Մինաս վարդապետ վերստին խնդրեաց հրովարտակ, զի մի ոք նեղեսցէ զինքն վասն բանի Պատրիարքութեան, և մնալ հաստատուն յիշխանութեանն մինչ ցվախճան իւր։ Գրեցաւ հրովարտակ հրամանաւ Արքային, և առեալ զայն Մինասայ դարձ արար յԵ՛րուսաղէմ յԱթոռ իւր, ՌՃԽԸ (1699)։

Մինաս վարդապետ 'ի նախընթաց ամին (1698) եբաց զարտաքին դուռն Ս. Հրեշտակապետի վանաց 'ի կողմն հիւսիսոյ և նոր շինեաց զայն. նորոգեաց զքանի մի տեղիս Ս. Փրկչի վանաց, զի զօրքն իջեալ 'ի վերուստ աւերեալ էին։

Ոմանք յայլազգեաց Երուսաղէմի գնացեալ 'ի Կոստանդինուպօլիս՝ չարախօսութեամբ ամբաստան եղեն զվանօրէից քրիստոնեայ ազգաց, և առին հրովարտակ առ դատաւորն Երուսաղէմի գրեալ 'ի Սէֆէր ամսոյ, ՌՃԽԷ (1698) իբր թէ Հայք, Յոյնք և Լատինք յԵրուսաղէմ գնեալ իցեն տունս յայլազգեաց մերձ 'ի պարիսպ քաղաքին, զոմանս արարեալ իցեն պարտէզ եւ զայլս շինեալ նոր տունս 'ի բնակութիւն։ Ապա հրամայէ քննել զայնոսիկ՝ եթէ այնպէ՞ս իցէ, որպէս ամբաստանիցին՝ քակեալ կործանեսցին